

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. De zelo, qui ex cognito Christo sentitur, ad eum aliis
manifestandum, exemplo Samaritanæ. Rape ad eum quos potes. Nam si
potes & non rapis, tot cœlo perdis, quot Christo lucrari poteris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

nam & ipsi qui aguntur ab ejus Spiritu, non aguntur ut nihil agant. Quod præclare docet S. Augustinus. Dicit, inquit, mihi aliquis, ergo agimur non agimus: respondeo, immo & agis & ageris: & tunc bene agis si à bono agaris. Spiritus enim Dei qui te agit, adjutor est agentibus. Nemo autem agitur si ab illo nihil agatur. Spiritus enim adjuvat infirmitatem nostram. Et a libi expressus: Intelligant si filii Dei sunt, se Spiritu Dei agi, ut quod agendum est agant, & cum egerint, illi à quo aguntur, gratias agant. Agunt enim ut agant, non ut ipsi nihil agant.

Serm. 13.
de Verbis
Apost.

1. de Cor-
rept. &
Grat. c. 2.

Et hoc eis ostenditur quid agere debeant ut quando id agunt, sicut agendum est, id est, cum dilectione & delectatione iustitia, suavitatem quam dedit Dominus, ut terræ eorum daret fructum suum, accepisse se gaudeant.

Sed nisi etiam agant, quid restat nisi ut infructuose gratiam se accepisse doleant?

Vide in 1. parte, Feria 6. Hebdom. 3. in Adventu.

Nunquam est Dei amor otiosus.

S A B B A T O.

DE ZELO QUI EX COGNITO CHRISTO SENTITUR, AD EUM ALIIS MANIFESTANDUM, EXEMPLO SAMARITANÆ.

Venite & videte hominem qui dixit mihi omnia quaecunque feci: nunquid ipse est Christus? Joann. 4.

VERITAS PRACTICA.

Rape ad eum quos potes, nam si potes & non rapis, tot caelo perdis quot Christo lucrari poteris.

RATIO EST, Quia tot caelo perdis quot tuâ culpa pereunt.

Sed si potes & non rapis, tot tuâ culpa pereunt quot Christo lucrari poteris.

Ergo & tot caelo perdis. Quod sanè damnum ita est lugendum, ut in eo lugendo plus hic opera poni debeat quam in ipsa probanda veritate.

I. PUNCTUM.

QUI Dominum comitabantur discipuli, quando cum Samaritana muliere cepit loqui, abierant omnes in proximam civitatem ut cibos emerent, tum verò cum redierunt, primò quidem mirati sunt quia cum muliere loquebatur, nemo tamen dixit quid quaris, aut quid loqueris cum ea? Sed rogabant eum descendes, Rabbi, manduca. Ille autem dicit eis; ego cibum habeo manducare quem vos nescitis. Dicebant ergo discipuli ad invicem, nunquid aliquis attulit ei manducare? Dicit eis Iesus, meus cibus est ut faciam voluntatem ejus qui misit me, ut perficiam opus ejus.

Quæ postrema verba sunt valde observanda, tum propter eam quam in se continent dignita-

tem, tum propter respectum quem habent ad propositam veritatem, quæ est de zelo manifestandi Christi, ad exemplum Samaritanæ mulieris, quæ statim ut audivit illum esse Messiam qui expectabatur, reliquit hydrum & abiit in civitatem & dicit illi hominibus: Venite & videte hominem qui dixit mihi omnia quaecunque feci, nunquid ipse est Christus? Quod quidem testimonium tanti fuit ponderis, ut multi Samaritanorum crediderint, cum convenerint, & in civitatem suam adduxerint, ubi cum duos dies mansisset, multò plures crediderunt in eum propter sermonem ejus. Et mulieri dicebans, quia jam non propter loquelam tuam credimus, ipsi enim audivimus & scimus quia hic est verè Salvator mundi.

O quantum potuit una mulier, tam brevi tempore? Vix unam modò mulierem multi viri convertunt, & ecce una mulier tam multos adducit viros ad Christum! Undenam hoc? Elanguit planè zelus noster, & quasi esset indifferens iis etiam qui concionatores habentur, quid vel quomodo dicant, dum dicendo placeant, sic suum leviter munus obeunt.

Itane verò sit illud indifferens quod nisi diligenter obeas, ita damnosum est ut de salute non tantum auditoris sed & ipsius Concionatoris agatur? Itane Christi causa peragitur? Itane negotium salutis animarum curatur? Tu quisquis

in id operis à Christo vocatus es, discere quanti sit ponderis, discere quam merito. S. Augustinus te hoc urgeat dicto: *Rape ad eum quos potes. Nam si potes & non rapis, tot caelo perdis quot Christo lucrari poteris.*

Certe sufficeret ipsius rei dignitas, ipsius Christi ratio cui vel unam lucrari animam Divinorum est divinissimum opus: sed saltem cogita quantum etiam tua referat si quos potes non rapis. Non enim modo præstantissimum o-mittis opus, sed horrendam acceris tibi perniciem. Quid enim horrendum magis quam eorum esse perditionis causam quorum salutis auctor fieri poterat? Sic autem prorsus est, tu illos ipse perdis qui tua culpa pereunt. Hoc primum expende. Nondum tibi demonstratur quod culpa tua pereant, sed posito quod sequenti patebit puncto, nonne id verè dicitur, quod si quis tua culpa perit, tu illum perdis? Nam si non illum perderes, quænam esset tua culpa? Vel cur dicitur culpa tua, nisi quia tale infert damnum? Nisi enim damnum inferretur non esset culpa vel non gravis, cum culpæ ratio vel gravitas à damno consequenti petatur.

Sic dicitur de quibusdam Sacerdotibus quod
1. Reg. 2. *peccatum eorum erat grande nimis coram Domino, quia homines retraherant à sacrificio Domini, quasi diceretur, non aliter esse peccatum aut non ita grande nisi hoc sequeretur detrimentum.*

Nonne si des alteri scandalum, graviter peccas, etiam si leve illud sit quod agis, etiam si non sit ex se malum, etiam si bonum alioquin esset? Quia tamen proximum scandalizat, quod est grave damnum, certè est gravis culpa, nec est aliter culpa quam quia damnum illud affert, & quanta est gravitas damni, tanta est culpæ gravitas: unde Apostolus: *Omnia quidem sunt munda, sed malum est homini qui per offendiculum manducat. Sic peccantes in fratres & percussiones conscientiam eorum infirmam, in Christum peccatis. Quapropter si esca scandalizat fratrem meum, non manducabo carnem in aeternum, ne fratrem meum scandalizem, id est, ne mea culpa pereat & ne illum perdam qui mea culpa sic periret. Nam utrumque pari modo Apostolus ita connectit ut si ex scandalo quis pereat, perentem perdere is dicatur qui scandalizat. Et porrobit infirmus in tua scientia frater propter quem Christus mortuus est? Noli cibo tuo illum perdere pro quo Christus mortuus est. Noli propter escam destruere opus Dei. Nonne hoc ipsum est quod habet propositum, tot caelo perdis quot*

Rom. 14.
1. Cor. 8.
tua culpa pereunt? O quæ culpa si culpæ gravitas ex damno penditur!

II. PUNCTUM.

SED si potes ad Christum rapere & non rapis, et tua culpa pereant quot Christo lucrari poteris.

Si enim potes cur non rapis? Si quaereretur cur non raperes, hoc unum posses dicere, quod non possis: sed si cum possis non rapias, quid dices? Quid excusabis, tu præsertim qui hoc debes ex officio? Nihil certè aliud respondendum restat nisi quia non vis. Percurre animo quidquid obvenit cogitandum de homine qui non præstat quod potest & quod debet, quære quam obrem non illud præstet, vide num aliud præter illud unum occurrat quod nolit, si enim vellent cum possit, nonne id faceret? ac proinde cum id non faciat, nonne inde est quod nolit facere?

Jam verò nolle quod debes & quod potes in re tam seria & gravi, nonne culpa est, nonne crimen est, nonne peccatum tam grave quam ipsum scandalum, quod ut dictum est, non aliter est peccatum, quam quod eum perdit quem scandalizat?

Nec dicas eos suâ perire culpâ, vel tamen si quidquid potes, effecisses non inde ipsos conversum in ad Dominum. Esto enim sint in culpa: tunc verò extra esse dicendus es? An nescis multos ad eandem posse culpam concurrere? An ignoras quod illius qui quod debet & quod potest non vult efficaciter, mera negligentia est, quæ ex illorum genere peccatorum est quæ omissionis dicuntur, & quæ non minorem sæpè culpam contrahunt quam quæ commissionis vocant? *Quomodo nos effugimus, inquit Apostolus, si tantam neglexerimus salutem, id est, si tantam nobis comparandæ vel alius procurandæ salutis occasionem non acceperimus?*

Sic Sol causa est tenebrarum & frigoris, quia non illustrat aut calefecit aërem. Sic anima dum discedit e corpore corpus deforme reddit: sic medicus ægrum occidit, dum sanare negligit. Sic dives pauperem quem non pascit interficit. Sic planè ad rem nostram: si salutis alienæ negligentes districte judicantur, inquit S. Gregorius, *extantibus procul dubio rei sunt, quantis venientes ad publicum prodesse potuerunt. Est autem prorsus idem, non omnino loqui & non loqui apponit: cum perinde ex utroque salus æterna.*

terna jactetur. Unde & idem sanctus Doctor: Admonendi sunt ait, ut si proximos sicut se diligunt minimè illis taceant unde eos justè reprehendant. Vocis enim medicamine utrumque saluti concurretur, dum & ab illo qui inferi, actio prava atque perversa compescitur, & ab hoc qui suffinet, doloris fervor vulnere aperto temperatur. Qui enim proximorum mala respiciunt, & tamen in silentio linguam premunt, quasi conspectis vulneribus usum maiecamini subtrahunt, & ad mortis auctores fiunt, quòd virus quod potuerant curare noluerunt.

Quod & fidelissimè postea repetens: Quòd reatu, inquit, constringantur, aspiciant qui dum peccantibus fratribus verbum prædicationis subtrahunt, morientibus morientibus vitæ remedia abscondunt. Unde & benè quidam Sapiens dicit:

Ecl. 20. Sapientia abscondita, & thesaurus invisus, quæ utilitas in utroque? Si populum famis attereres & occulta frumenta ipsi seruarent, auctores procul dubio mortis existerent: quæ itaque plethendi sunt pœna considerent qui cum famæ verbi, minima peccant, ipsi panem perceptæ gratiæ non ministrant: unde & bene per Salomonem dicitur, qui abscondit frumenta, maledicitur in populo. Et post nonnulla quibus hanc sententiam explicat sic pergit: Si medicinalis artus minimè dignari fecundum vulnus cernerent, & tamen secare recusarent, profectò peccatum fraterna moris exsollo torpore committerent: quanta ergo culpa involvantur, aspiciant qui dum cognoscunt vulnera mentium, curare negligunt ea, sectione verborum.

Unde & bene per Prophetam dicitur, maledictus qui prohibet gladium suum à sanguine. Gladium quippe à sanguine prohibere, est prædicationis verbum à carnalis vitæ interfecione retinere, de quo gladio rursum dicitur, & gladius meus manducabit carnes.

Ex quibus & aliis quæ plura ibi prosequitur, manifestè patet, quod erat demonstrandum, tum esse culpam si pereant qui per te salvari poterant. Quod S. Justinus Martyr, sic paucis sed efficacibus decernit verbis: Qui possunt nec docent, damnationem incurrunts.

In Dis-
log. cum
Iyphr.

III. PUNCTUM.

AVDI ergo divinum monitum: rape ad eum quos potes, nam si potes, & non rapis, tot cælo perdis quos Christo lucrari poteris. Auditores ad audiendum sunt aliquando excitandi, sed modo, ut ipsi audiant Concionatores: sic eos excitat qui supra sanctus Gregorius: Audiant

quod talentum qui erogare noluit cum festantia damnationis amisit. Audiant quod Paulus de se à proximorum sanguine mundum credidit, quòd ferendis eorum vitis non pepercit, dicens, contem-
3. p. Adm. 26. 26. 26.

stor vos hodierna die quia mundus sum à sanguine omnium vestrum: non enim subterfugi quòd minus annuatiarem omne consilium vobis. Audiant quod voce angelica Ioannes admonetur cum dicitur, Qui audit, dicat, veni. Vi nimirum cui se vox interna insinuat, illuc etiam clamando alios, Quòd ipse rapitur, trahat, Ne clausas fores etiam vocatus inveniat, si vocanti vacuus appropinquat. Audiant quod Isthias qui à verbi ministerio tacuit, illustratus superno lumine, magna voce penitentia semetipsum ipse reprehendit dicens, Vanum mihi quia tacui. Audiant quod David hoc Deo in munere obtulit quòd prædicationis gratiam quam acceperat non abscondit, dicens, ecce labia mea non prohibebo, Domine tu cognovisti. Iustitiam autem tuam non abscondi in corde meo, veritatem tuam & salutare tuum dixi. Audiant quid sponsi colloquio ad sponsam dicitur, quæ habitas in hortis, amici auscultant te, fac me audire vocem tuam. Audiant quòd Moyses cum irascentem Deum populo cerneret, & assumi ad ulticendum gladius iuberet, illos à parte Dei denuntiavit existere qui delinquentium scelera incurantiter feriant, dicens, se quis est Domini jungatur mecum. Ponat vir gladium super femur suum. Ite & redite de porta usque ad portam per medium castrorum, & occidat unusquisque fratrem suum, & amicum & proximum suum. Gladium quippe super femur ponere, est, prædicationis gladium voluptatibus carnis anteferre, ut cum sancta quis studet dicere, curet necesse est illicitas suggestiones edomare. De porta verò usque ad portam ire, est à vitio usque ad vitium per quod ad mentem mors ingreditur increpando discurrere. Ite medium verò castrorum transire, est tanta aequalitate intra Ecclesiam vivere, ut qui delinquentium culpas redarguit, in nullum se debeat favorem declinare: unde & res cæ subjungitur, occidat vir fratrem & amicum & proximum suum. Fratrem scilicet & amicum & proximum interficit, qui cum puniendi invenit, ab increpationis gladio, nec eis quos per cognitionem diligit, parcit. Si ergo ille Dei dicitur qui ad feriendam vitam Zelo Divini amoris excitatur, profectò esse se Dei denegat qui in quantum sufficit, increpare vitam carnalium recusat.

Apoc. 21. 21. 21.

Is. 6. 6. 6.

Pf. 39. 39. 39.

Cant. 8. 8. 8.

Exod. 28. 28. 28.

28. 28. 28.

28. 28. 28.

28. 28. 28.

Atqui hæc quidem, ut dixi, sufficerent ad rapiendos quosque Prædicatores, ut ipsi quos possunt.

possunt, ad Christum rapiant; si quis verò se nimis adhuc desidem perferret: cogitandum illi attentius quid sit perdere animam, quid sit sua culpa perire animam quam si voluisset, salvare cum Christo poterat.

Primo quidem quando sola cogitaretur animæ dignitas, sicut nihil in tota rerum universitate tanti est pretii, sic nulla foret tanti jactura boni, si vel totus periret orbis, quanta est unius animæ pereuntis, spectatâ tantum ut dictum est, naturali animæ dignitate.

Deinde verò si perpendatur Beatitudo cui fruendæ creata erat anima, & unde tuâ culpâ excedit, quis illius boni pretium, quis illius jacturam pretii commemorare possit?

Adde his divinæ gloriæ quantum conducatur ex salute vel perditione animæ! Vide quanto intervallo hæc inter se distent, vel laudari Deum in omnem æternitatem ab anima, vel blasphemari!

Quid porò censet de Christi Sanguine? Quanti putas illum valere si rem meritis suo ponderet? At quantus quantus est Sanguis, tanti valebat anima quam perdidisti, nec minoris es reus boni deperditi quam magni est divini Sanguinis pretium quo illa redempta fuit anima quæ per te perit.

Jam verò infernum ingredi, vide sempiternos illos ignes, divinæ sufflatus accensos ira: intueri animam illic volvi & revolvi per immensa illa quæ numerari non possunt annorum spatia; quære quam obrem sic ardeat; audi te in causa esse, audi quem admodum te ad divinum tribunal provocet; provocatum aspice Judicem qui de negligentia vel vanitate tua in dicendo cognoscat, & sic revera decidat, quod si fructuosius prædicasses, illa nunc celo frueretur anima quæ in inferno cruciatur, teque illi tandem conjungat in poenis animæ cujus culpam fovisti!

Parumne tibi hæc ad stimulum & ad propositæ veritatis praxim valere videbuntur? Et ne tibi gratis dicta putes, audi Scripturam, audi Prophetam, audi Dominum. *Sisteressent in consilio meo & nota fecissent verba mea populo meo, advertissem ut igne eos à via sua mala, & à cogitationibus suis pessimis. Quid valeis ad irascendum? Nunquid non verba mea sunt quasi ignis, dicit Dominus, & quasi malleus conterens petram? Propterea ecce ego ad Prophetas qui nihil profuerunt populo huic: dabo vos in opprobrium sempiternum, & in ignominiam æternam qua nunquam oblivione delebitur.*

Haynesfue Pars tertia.

Hæc pauca ex multis quæ uno continentur capite, unde ad uberiores fructum, vide etiam atque etiam illud Apostoli quàm sit aptè veicq; dictum:

Opportunè, importunè.

Prædica, inquit, Verbum, Insa opportunè, importunè, argue, obsecra, increpa cum omni patientia & doctrina. Erit enim tempus cum sanam doctrinam non sustinebunt, sed ad sua desideria coacervabunt sibi magistros prurientes auribus; & à veritate quidem auditum avertent, ad fabulas autem convertentur. Tu verò vigila. In omnibus labora, opus fac Evangelista. Ministerium tuum imple, sobrius esto. Quasi diceiet, quidquid sit de alius, tu tuo fungere officio, sive adsint plures aut pauciores qui audiant, sive multus aut nullus fructus inde proveniet; Insa semper opportunè, importunè, in sa importunè sicut opportunè, eodem te gere modo apud paucos quo apud multos Auditores: eandem adhibe operam & constantiam in modico atque in plurimo fructu. Hoc est enim quod multos à dicendo avertit, qui, nisi frequens sit Auditor & locus commodus, & opportunum tempus, non putant sibi esse dicendi locum & tempus. Sed errant.

RATIO EST, Quia non aliter dicendum est quando opportunè dicitur, quàm ut Christo servias, ut ipsi placeas, & quod à te Deum vel te putas, exequaris.

Sed quando dices importunè, seu quando modicus aut nullus erit sermonis fructus, perinde Christo servies, perinde illi placebis, & quod à te exigit solyes, ac si opportunè & fructuosè diceret.

Sic ex æquo igitur opportunè instandum est & importunè sive ex superiori suggestu dicas, sive ex plano: sive domi, sive foris: sive in publico, sive in familiari congressu.

I. PUNCTUM.

VERUM id quidem quod ait Sapiens, sermonem opportunum esse optimum & quasdam interdum offerri ad dicendum opportunitates quæ foelices admodum habent exitus: sed ubi maximè agitur de Christo prædicando, vel universim de sa-

Nn

luc

lute animæ, vel particulatim de aliquo alicujus arguendo vitio, nō sunt illæ scēlices ita expectandæ occasiones, ut si non adsint, non dicas: nam ratio præcipua & primarius finis cur in hoc opere laboremus non tam est fructus operis & laboris, quàm divina voluntas & ordinatio quæ nos huic operi destinavit & cui obedire & placere, totum esse debet quod quaeramus.

- Hoc valde expendendum in omni quidem materia sed in hac præcipuè, ubi sese multi fines ingerunt qui divinum hoc opus valde depravant. *Phil. 1.* Dum omni modo, sive per occasionem, sive per veritatem Christus annuntietur, est quidem gaudendum cum Apostolo, sed diligenter videndum istis annuntiatoribus, quomodo & quo sine illum annuntient. Audi eundem Apostolum, uno abbreviato verbo omnia concludentem, *1. Cor. 4.* Sic nos existimet homo ut ministros Christi & dispensatores mysteriorum Dei: hic jam quaritur inter dispensatores ut fidelis quis inveniatur. En fidelitas est, illud verbum abbreviatum, Quid est autem esse fidelem? Idem ipse se alibi explicat, *Act. 20.* Dum modo consummem cursum meum & ministerium verbi quod accepi à Domino Iesu, illudque unum est quod identidem suis inculcat; *2. Tim. 4.* Ministerium tuum imple. Vide ministerium quod *Coloss. 4.* accepisti in Domino ut illud impleas.

Hoc ipsum denique est quod dicebat Christus, *Joann. 4.* meus cibus est ut faciam voluntatem ejus qui misit me, ut perficiam opus ejus. Quasi diceret, hæc mea vita, hoc uno lustentor & vivo ut quid velit à meis qui me misit, hoc perficiam: unde & discedens ex hoc mundo, licet pauci essent conversi, dicebat tamen Patri: Ego te clarificavi super terram: opus consummavi quod dedisti mihi ut faciam. Satis mihi est tibi satisfecisse: nihil ultra quaero. Hæc diutius in illo Christi affectu.

II. PUNCTUM,

SED quando dices importundè, seu quando modicus aut nullus erit fructus, perinde Christo servies, perinde illi placebis & munere tuo defungeris, ac si opportunè & fructuosè diceres, dum scilicet tua non desit opera: dum si defuerit fructus, non per te defuerit: dum nil subtraxeris utilium: dum accommodatè & appositè dixeris. Hoc erat ministerium tuum, hæc missio, hæc opera tua: satis tibi sit te fecisse quod tuum est, Deus non plura requireret à te. Non est tua opera fecisse fructum sed di-

vinæ; quod est igitur Dei, relinquendum Deo tibi quod tuum est sufficiat. Sic præclare Apost. *1. Cor. 9.* Gratia Dei sum id quod sum, & gratia ejus in me vacua non fuit, sed abundantius illis omnibus laboravi: non ego autè sed gratia Dei mecum. Sive enim ego, sive illi; sic predicamus. Quasi diceret, non commemoro nec moror fructum quem per me Deus fecit, Satis mihi est & satisfactum puto divinæ quam accipi gratiæ, si quanta in me fuit, tantus fuerit meus labor: non ex fructu metior impensa mea obsequia, non exinde capio testimonium meæ conscientiæ, & debet Deo fidelitatis, sed ex labore, ex conatu & cooperatione cum gratia: sicque mecum sentire debent quot eodem mecum funguntur munere. Satis nobis est hoc effecisse per gratiam quod à nobis illa exigebat.

Sed nonne fructum exigebat? Omnino, si Auditores attendissent; sed posita eorum negligentia nihil aliud à te tuoque labore voluit quam ut laborares. Multa quidem præterea dici possent de divina sapientia quæ sic justificatur à filiis hominum, ut ait ipse Christus, dum illis non deest, quò minus si velint convertantur. Dicit etiam multa possent de tuo laboris præmio quod te in cælis manet. Sed his ommissis hoc unum sufficit quod unum tibi quaerendum est, te perinde Deo placere posse, ac minus tuum implere quando importundè & infu-
Luc. 7.
Luc. 10.
ibid. 10.
stuosè dixeris, ac si opportunè & ad fructum uberrimè. Quin addo, sæpe id amplius ad meritum tuum fore, quod minus aliis proderit sua culpa; dicique potest de vi ac merito tuæ impensæ operæ quod de pace danda Christus dixit: Si fuerit filius pacis, requiescat super illum pax vestra. si autem, ad vos revertetur. Parumne tibi est, non tantum nihil tibi de tuo perire merito, sed etiam adaugeri, & quod à te aliis non recipiunt, ad te redire cum scenore?

III. PUNCTUM,

INSTANDVM igitur opportunè, importundè, Nec subterfugendum quo minus annunties omnibus omne consilium Dei; veniant vocati ad cœnam aut non veniant: satis est servo si quos debet vocaverit, possitque dicere Domino suo, Factum est ut imperasti. Non est discipulus super magistrum, nec servus super Dominum *Luc. 1.* suum: sufficit Discipulo ut sit sicut magister ejus, *Matt. 23.* & servo sicut Dominus ejus. Videsne Dominum, quàm multis & quàm multa magnaque de divi-

Luc. 17. Divinis, uni Samaritanæ communicavit! Quod si virorum aliqui de Samaria conversi sunt, quamdiu putas in fide perstitissent? Certè paulò post dum civitatem volet ingredi Christus, non admittetur, recusabunt ingressum civitatis, illi ipsi apud quos biduum posuit, quibus locus est, & quibus videbatur persuasisse quòd esset Salvator mundi. Hicne fructus ejus operæ?

Certè illis timendum, qui nisi gaudeant fructu sui laboris, non laborant; timendum inquam est, ne se potius subdole & malignè quàm Christum quarant! *2. Cor. 11.* Operarii subdoli, inquit Apostolus, transfigurantes se in Apostolos Christi. Et non mirum, ipse enim Satanas transfiguravit se in Angelum lucis, non est ergo magnum, si ministri ejus transfigurentur velut ministri justitia, quorum finis erit secundum opera ipsorum. Quasi diceret, fingunt se zelatores divinæ gloriæ & salutis animarum, & hoc zelo tegunt suam pra-

vam intentionem, sicut dæmon sæpe obreptu religionis & pietatis, suas operit technas & insidias.

Hoc est tibi magnopere dispiciendum & deplorandum, *Va mihi quia tacui. Va mihi si non evangelizavero.* Qui observat ventum, non seminas, & qui considerat nubes, nunquam metet. Non possumus quæ vidimus & audivimus non loqui. Spiritus meus qui est in te, & verba mea quæ posui in ore tuo, non recedent de ore tuo. Hæc tibi Dominus, tu quid illi? Fateri tuam ignaviam, & modicum zelum, atque ut accendans deinceps ferventius, vide in 1. parte, Die 18. Januarii.

*If. 6.
1. Cor. 9.
Ecc. 11.
Act. 4.
If. 59.*

Nemo magis sibi Christum servat, quàm qui minus sibi soli servat.

Nemo minus sibi Christum servat, quàm qui magis sibi soli servat.

DOMINICA DVODECIMA.
PARABOLA SAMARITANI QVI HOMINEM
A LATRONIBUS CÆSUM CURAVIT, Cujus
PARABOLÆ CONCLUSIO EST:

Vade & tu fac similiter. Lucæ 10.

VERITAS PRACTICA.

ut cureris non cures, quandoquidem aliter curari non posses.

Si vis curari, cura.

L PUNCTUM.

SENSVS EST, Quod non modo in homine parabolico qui incidit in latrones representeris, sed etiam in viro Samaritano qui hominem male à latronibus affectum curavit. Ac proinde sicut debes curari ab alio, sic alium debes curare; alius est, nempe Samaritanus, nempe Christus qui te cures: & alius est homo male affectus quem tu cures, nempe proximus in quarvis necessitate positus.

Si vis itaque curari à Christo, cura proximum. Si vis curari, cura.

RATIO EST, Quia non potes curari, nisi à Christo Domino.

Sed Christus Dominus non te curabit, nisi cures proximum, quanta possis ope.

Ergo si vis curari, cura. Quod certè tam æquum est, ut non modo alius, sed tibi ipsi sis iniquus, si

VANGELII hodierni tres sunt veluti partes præcipuæ. Prima est quæ dicitur beati oculi & beata aures eorum quæ videbant & audiebant Dominum Jesum. Secunda continet interrogationem cujusdam Legisperiti, & responsionem Christi de modo vitæ æternæ possidendæ, qui refertur ad mandatorum observationem. Tertia denique cum de proximo diligendo alia esset orta quaestio, Christus enarravit nobilem illam Parabolam de homine qui incidit in latrones, à quibus cæsus est multis plagis, & de Samaritano qui mira cæsum hominem caritate curavit, quæ neglexerat Sacerdos & Levita; tum verò sermonem

Matt. 23.

Nº 1 conclusio